(Vervolg van pag. 6).

grooten Fritz nog wat in den tuin wou wandelen. Dan maakten ze beiden in den zomer nog hun gewone avondwandeling door den tuin en het was een der heerlijkste uren van den ganschen blijden dag.

Toen kwam, na al die blijde, gelukkige dagen, hun donkere dag, de donkere dag voor velen. Dat was de dag toen het zwaard de scheede verliet, toen bij den vasten stap der millioenen de krijgsmuziek weerklonk en alles, wat weerbaar was, optrok tot den vreeselijken strijd der volkeren. En de ijzeren plicht vroeg niet naar geluk dat men achterliet, ook niet bij Fritz Willner. Hij was mede aangewezen tot de verdediging van zijn vaderland, en hij had te gehoorzamen. Dit was het vreeselijkste, wat Line kon overkomen, veel, veel ontzettender was het, dan de scheiding van acht jaren. Haar liefste nu vaarwel te moeten zeggen en te weten, dat hij in gevaar verkeerde, in doodsgevaar; dat er andere, vreemde soldaten zouden zijn, die zouden loeren achter heuvels en heggen om hem neer te schieten en zóó meedoogenloos te dooden hun schoon geluk.

Fritz sprak haar moed in bij het afscheid, ofschoon het hem zeer, zeer moeilijk viel, toen hij ze zag staan, zijn teer vrouwtje met zijn stamhouder op den arm. Die lachte maar, die kleine Fritz, en greep naar al het blinkends, dat zoo vreemd en mooi was aan het lichaam van den grooten Fritz. Line hield zich flink; ze was doodsbleek en gaf haar jongen even aan grootvader, toen ze haar liefste moest omhelzen, misschien voor 't laatst.

„Kom vrouwtje, ik leef nog hoor! Ze zullen ons wel sparen. Zoo'n groot geluk wordt niet verstoord door een geweerkogel. Dat moet een groote bom zijn en die zie je wel aankomen," schertste hij. „Ik vraag gauw verlof. Wie weet hoe spoedig of ik weer bij jou en den jongen terug ben."

Toen wendde hij zich tot zijn vader. „Vader, U zorgt voor Line en den kleinen bengel en U ook, moeder?"

Line snikte krampachtig en ze wilde zich toch zoo graag sterk houden, voor hem, alleen voor hem. Straks zou ze haar droefheid wel uitschreien, straks als hij weg was. Hoe vreeselijk klonk dat: „als hij weg was." Mevrouw Willner kòn niet schreien, ze had geen tranen en staarde met groote droeve oogen in de heerlijke zomerpracht, daar buiten. Fritz' vader knikte slechts en drukte vast de hand van zijn zoon in de zijne. Ze zagen elkaar aan, de beide mannen, en ze begrepen beiden dat het een strijd zou worden op leven en dood, de strijd dien de jongste van de twee ging strijden. Toen nam Fritz zijn jongen op en hief hem hoog boven zijn hoofd, zoodat hij kraaide van plezier. Lachend wilde hij heengaan, niemand moest zijn ontroering bemerken.

„En jij kleine bengel..." begon hij.

„Papa!" kraaide de kleine.

Toen was het gedaan met Fritz' kordaatheid. Hij drukte het kind tegen zich aan en verborg zijn gelaat in de zachte kleertjes.

„Ik kom terug, jongen," kreunde hij, „ik kom terug naar jullie! Hier heb je 'm, vrouwtje, onzen schat, pas op hem en laat hem voor Paatje bidden."

Nog een kus. „Dag vader, dag moeder." Toen was hij gegaan en Line was alleen, alleen met haar kind.

***

Reeds waren ruim twee en een half jaar verloopen en Fritz'

DR. N. M. JOSEPHUS JITTA,

wethouder te Amsterdam, die dit jaar als zoodanig zal aftreden, heeft den wensch te kennen gegeven, niet meer vóór dit ambt in aanmerking te komen. De heer Jitta was een zeer bekend en populair Amsterdammer.

voorspelling was juist gebleken tot nu toe. Het geluk was niet door een geweerkogel gedood. Herhaaldelijk was Fritz met verlof thuis geweest en Line begon veel minder zenuwachtig te worden, en te gelooven dat ze het zich toch misschien wel wat te schrikwekkend had voorgesteld, dat weggaan van haar Fritz. De jongen begon flink te worden en Line draafde nu met hem rond de grasperken wanneer Papa niet met verlof thuis was. Toch schrok Line nog telkens wanneer ze den post in de verte het tuinhek zag openen. Ze liep hem altijd halverwege tegemoet en van verre knikte de postbode al geruststellend, omdat hij wist dat het de hand van haar man was waarnaar Mevrouw het eerste keek.

Nu was het echter al twintig Februari en sinds den tienden had Line niets gehoord. Ze was onrustig en had een vaag voorgevoel van een onheil. Doch de oude heer Willner stelde haar gerust en zei lachend dat ze dat gevoel zoo dikwijls had. Dan bloosde Line en moest toegeven dat het waar was, wat haar schoonvader zei. Als dan een paar dagen over tijd de brief kwam, dan was haar angst weer verdwenen en lachend zei ze dan:

„Kleine Fritz, hier is weer een brief van grooten Fritz, kom mee, dan zal ik hem voorlezen!"

***

't Waren stille dagen, den laatsten tijd aan het Westelijk front en Fritz zat met een paar kameraden enkele meters onder den grond. Zij lazen of schreven naar huis. Fritz deed het laatste, want 22 Februari was zijn moeder jarig en nu, op den 15den, wilde hij den brief posten, mèt een brief aan zijn vrouwtje.

Nu en dan liet de vijand zich op verren afstand hooren en soms sloeg ook wel een bom in; de manschappen waren echter veilig in hun onderaardsche holen. Slechts wanneer een bom juist binnen den vierkanten meter opening van hun grot zou slaan, ja dan..., maar zulk een treffer was ondenkbaar. Bovendien scheen de vijand slechts te willen doen hooren dat hij niet sliep en op zijn hoede was. Het was met recht een stille dag. Plotseling... een vuurstraal, die als 't ware vlak voor Fritz' voeten uit den grond opsteeg, een ontzaglijke knal en de grot was gevuld met rook, terwijl drie, vier mannen zich kermend op den grond wentelden. Het was de ondenkbare treffer. Fritz had wel gelijk gehad. Geen geweerkogel had hun geluk gedood, dat moest een bom doen, en die had het gedaan... bijna.

Twee der mannen, die als door een wonder gespaard waren, maakten alarm, doch de roode-kruissoldaten hadden reeds het onheil bemerkt en kwamen in snellen pas, met de draagbaren aan de schouderriemen bengelend, nader. Fritz was doodelijk gewond. Een stuk ijzer was hem in de zijde geslagen en zelfs de roode-kruismannen zagen dat menschelijke hulp voor hem niet meer baten kon. Hij opende de oogen en er was een vraag in. Een der mannen boog zich dicht aan zijn mond.

„Laat mijn vader dit aan mijn vrouw zeggen...." fluisterde hij.

„'t Zal gebeuren, kameraad, 't zal gebeuren, stellig." Toen was het gedaan, het geluk was tòch gebroken.

***

Dàt was de zwaarste gang in het leven van den ouden heer Willner. Zijn vrouw was thuis in ijlende koorts achtergebleven en nu moest hij het vreeselijke gaan melden aan de jonge vrouw, moest hij haar gaan zeggen dat haar geluk nu dood was, dat zij nooit haar liefste, en de kleine bengel nooit zijn „Papa" meer zou zien. En hoe dichter de arme oude man het huis van zijn kinderen naderde, hoe dieper zich zijn gestalte boog.

Line had hem reeds zien aankomen. Ze had den kleinen Fritz opgenomen om hem te laten wuiven naar grootvader. Maar dadelijk zette zij hem neer. Ze zag, dat er iets niet in orde was en een doodelijke angst kneep haar de keel dicht. Ze durfde hem niet tegemoet gaan, doch stil, met starende oogen naar de deur gericht, wachtte zij, tot hij zou binnenkomen. Eindelijk hoorde ze zijn tred in de gang, toen opende hij de deur. Line zei niets, staarde hem aan met brandende oogen en de oude man wist, dat hij niets te zeggen had, dat de waarheid met vurige letters hem op 't aangezicht gegrift stond.

„Ja kind," zei hij heesch, „ik hoef 't je niet meer te zeggen, je heb 't al gezien. Line, staar zoo niet. 't Is vreeselijk, kindje, we lijden evenveel als jij. Line, kom kind, zeg nu eens iets, staar niet zoo vreemd," en teeder legde hij zijn hand op het hoofd van de jonge vrouw.

Toen stond zij op en hij schrok van den blik in haar oogen.

„O God, bewaar ons voor het ergste," bad hij.

Line sloeg haar beide handen boven haar hoofd tezamen en lachte, lang achtereen, een vreeselijken lach, want het was de lach van een krankzinnige.....

***

15 Febr. (Westelijk front). Niets bijzonders.

PROF. JHR. DR. J. SIX.

PROF. DR. H. BRUGMANS.

PROF. C. W. WEIJS.

Door den raad van Amsterdam is benoemd tot hoogleeraar aan de faculteit der letteren en wijsbegeerte van de Amsterdamsche Universiteit Jhr. dr. J. SIX, thans buitengewoon hoogleeraar in de kunstgeschiedenis. — Op 16 Mei a.s. zal het 25 jaar geleden zijn, dat prof dr. H. BRUGMANS, sedert 1903 hoogleeraar in de geschiedenis te Amsterdam, te Groningen cum laude werd bevorderd tot doctor in de Nederlandsche letteren. — Tot gewoon hoogleeraar aan de Technische Hoogeschool te Delft om onderwijs te geven in de waterbouwkunde, de rioleering en watervoorziening, is benoemd prof. C. W. WEIJS.

A. FERWERDA.

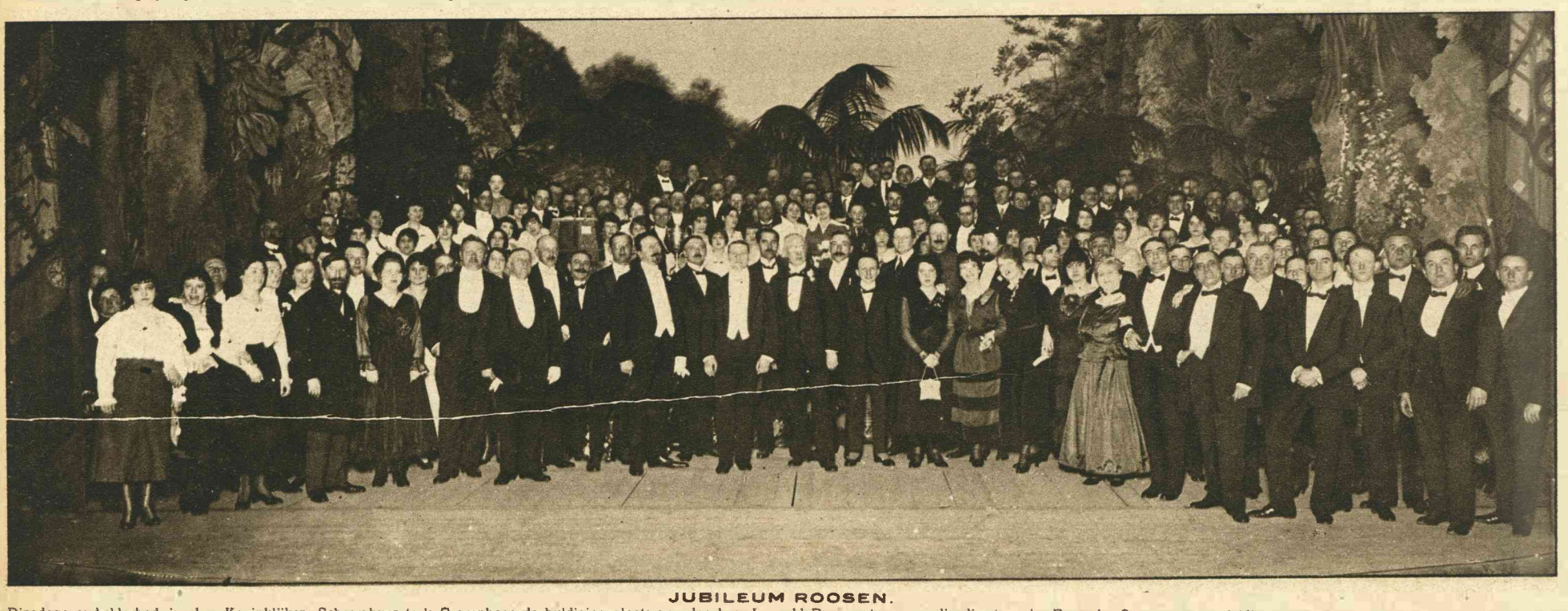

ANNA BRUGMAN.

J. BEEK.

Den 10en Mei a.s. hopen de heer A. FERWERDA en mejuffrouw A. BRUGMAN te Sneek den dag te herdenken, waarop zij vóór 60 jaar in het huwelijk traden. Het echtpaar, dat het eenig overgeblevene is van de 16 paren, die op dienzelfden dag te Sneek huwden, geniet met behulp van een Staatspensioen en eenige andere ondersteuningen, een gezelligen en onbezorgden levensavond. — In de afgeloopen maand herdacht de heer J. BEEK te Arnhem zijn 40-jarig ambtsjubileum als technisch ambtenaar, tevens gemeente-opzichter aldaar.

JUBILEUM ROOSEN.

Dinsdagavond l.l. had in den Koninklijken Schouwburg te 's-Gravenhage de huldiging plaats van den heer Leopold Roosen, tegenwoordig directeur der Fransche Opera, naar aanleiding van het feit, dat het in 't laatst van April 25 jaar geleden was, dat hij voor het eerst als figurant en korist het tooneel betrad.